

РЕШЕНИЕ

№ 8073

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2318** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Т. П. С. срещу решение № 520 от 29.01.2024 г., постановено по нахд № 10599/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 14-ти състав.

С обжалваното решение Софийският районен съд е потвърдил наказателно постановление (НП) № 23-4332-008582/18.05.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на основание чл.175, ал.1, т.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание глоба в размер на 80 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец и на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв.

В жалбата се поддържа, че решението е незаконосъобразно, необосновано, неправилно и поставено в нарушение на съдопроизводствените правила. Касаторът счита, че фактическата обстановка е неправилно възприета от съда, като същата противоречи на представените по делото доказателства. Според касатора показанията на свидетелите са неверни, противоречащи на приложенията по делото протокол за ПТП и съдът погрешно ги е кредитирал. Според жалбоподателя съществено противоречие е

налице и в сведенията на свидетеля К. И., който в своята декларация твърди, че е видял „жена с бяла коса“, която е напуснала ПТП, като това описание не отговаря на обективната истина. На следващо място сочи, че неправилно и в противоречие със закона съдът е заключил, че АНО има правомощие да преквалифицира деянието от нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП в нарушение по чл.40, ал.1 от ЗДвП. Твърди, че произнасянето на АНО по състав, различен от посочения в АУАН на практика заличава връзката на акта с конкретното производство. Соци, че не са установени по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Излага доводи, че в наказателното постановление, противно на виждането на районния съд, не е констатирана причина за ПТП и такава не е посочена. Твърди, че АНО не е установил изобщо дали има основания за прилагането на чл.28 от ЗАНН. Соци, че районният съд е игнорирал възражението, че представеният АУАН е почти изцяло нечетим, което представлява пречка на санкционираня да се запознае с него. Излага също, че в оспореното решение съдът е посочил „сведение от А. П.“, което не присъства по делото и няма отношение към случая. По подробно изложените съображения с жалбата се прави искане за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателното постановление. Претендират се сторените разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът, редовно призован, не изразява становище по подадената касационна жалба.

Представителят на С. градска прокуратура взема становище за неоснователност на жалбата и счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, от процесуално легитимирана страна и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, при което е приел за установено от фактическа страна следното:

На 27.01.2023 г., около 17:45 ч., в [населено място], по [улица], в района на № 16, лек автомобил марка/модел „Сеат И.“, с рег. [рег.номер на МПС] е управляван от Т. П. С.. При движение на заден ход същата не се е убедила, че няма да създаде опасност за другите участници в движението преди започване на маневрата, в резултат на което реализирала ПТП в намиращото се зад нея МПС, марка/модел „Б. 645 ЦИ“, с рег. [рег.номер на МПС] . Очевидец на реализираното ПТП станал свидетелят К. И., който извикал, за да уведоми С. за настъпилото ПТП, но същата не спряла, а напуснала мястото на ПТП.

Екип на „Пътна полиция“, в състав Р. Б. и М. К. - полицейски служители при отдел „ПП“ на СДВР обслужил мястото на произшествието, като установили лек автомобил, марка/модел „Б. 645 ЦИ“, с рег. [рег.номер на МПС] , по който били констатирани щети по предната броня. Въз основа на констатираното при огледа и по дадените сведения от К. И., мл. автоконтрольор К., съставил Протокол за ПТП с № 1851585 от 27.01.2023 г., в който установил, механизма на настъпване на ПТП, както и нанесените на лекия автомобил, марка/модел „Б. 645 ЦИ“, е рег. [рег.номер на МПС]

, щети в областта на предната броня.

Въз основа на събраните по образуваната преписка доказателства на 23.03.2023г., в присъствието на свидетеля К. И., А. С., на длъжност „младши автоконтрольор“ при Отдел „ПП“ на СДВР, съставил срещу С., на основание чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, АУАН, серия АД, бл. № 129777/23.03.2023 г., в който установил нарушението на разпоредбите на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ и чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

На основание така съставения АУАН, началник група в СДВР-ОПП издал оспореното наказателно постановление № 23-4332-008582 от 18.05.2023 г., с което на Т. П. С., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 80 /осемдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, както и на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева, за нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП, като в изпълнение на правомощието си по чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, преквалифицирал деянието, въз основа на установената с АУАН фактическа обстановка.

Горната фактическа обстановка въззивният съд е възприел въз основа на събраните доказателства, включително показанията на разпитаните свидетели К. И. и Р. Б., и на актосъставителя. Макар погрешно да е прието, че е налице сведение от А. П. по делото, това обстоятелство не се е отразило на възприетата от въззивния съд фактическа обстановка, която е конкретно, точно и правилно определена. Въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните правни изводи.

За да постанови решението си, районният съд е приел, че актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателното постановление /НП/ са съставени от компетентните за това органи, като при правилно изяснена фактическа обстановка е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за което е санкциониран касаторът. Обвинението е подкрепено от писмените и гласни доказателства, които са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в НП фактическа обстановка. Районният съд е изследвал релевантните за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че касаторът е извършил вменените му нарушения, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. С оглед горното, съдът намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянията, както и че целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определеното наказание.

Във връзка с наведените в касационната жалба възражения следва да се добави следното:

Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи. Както в АУАН, така и в НП е посочено, че лицето е напуснало мястото на ПТП, без да уведоми компетентните органи, с което е осъществило състава на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН по ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното. От страна на наказаното лице не са

ангажирани доказателства, оборващи изводите в съставения АУАН. Напротив, от представената административна преписка, вкл. декларация от К. И., протокол за ПТП, докладна записка и разпитаните по делото свидетели, безспорно се установява, че от страна на Т. П. С. е реализирано ПТП по смисъла на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, от което са настъпили повреди и материални щети, в областта на предната броня на МПС, марка/модел „Б. 645 ЦИ“, с рег. [рег.номер на МПС] . Неоснователно се явява направеното възражение, според което не е установен механизмът на настъпилото ПТП. Видно от АУАН бл. № 129777, допълнен с докладна записка, ПТП е настъпило при извършена маневра движение на заден ход в [населено място], [улица] с посока от бул. Ц. Б. III към ул. Б. Б., като ясно са установени и нанесените на лекия автомобил щети в областта на предната броня.

Наложените за горепосоченото нарушение глоба в размер на 80 лв. и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец“ на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП касационният състав приема като правилно определени, доколкото наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ е определено в минимален размер за срок от 1 месец, а наказанието „глоба“ е определено в близък до минималния размер.

По отношение на второто нарушение:

Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В конкретния случай, районният съд е приел, че административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушението като такова по чл.40, ал.1 от ЗДвП въз основа на доказателствените материали, събрани по административнонаказателната преписка. Този извод е правилен, тъй като деянието, описано в приетата фактическа обстановка, потвърдена от разпитаните свидетели, безспорно осъществява фактическия състав на нарушението.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 520 от 29.01.2024 г., постановено по нахд № 10599/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 14-ти състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

